

in, hčerka znanega čistil-
oblek in nevdušenega kultur-
ta podpiratelja in Jofin Sim-
pevec pri Sam. "Zarji".

Tragedinja Sara Bernhardt

nakopravnost

St. Clair Ave., Henderson 5811

Carica Katarina

Zgodovinski roman

Sedaj so prispeli v najgloblji prostor ladje.

Plaziti so se morali mimo zabojev in najrazličnejših sodov.

Naposled so prispeli do nekih vrat.

Orlov je potegnil iz žepa ključ in jih odprl.

V tem trenutku so zaslišali krik. Globoko pod površjem vode globoko iz morja je prihajal obupen krik. Tu je vladal strašen smrad.

— Knez Orlov, daj mi svobodo! — je vpila Klarisa. — Usmilj se me, osvobodi me!

Sedaj je Klarisa opazila, da je prišel z Orlovom še nekdo drugi. Ni vedela, kdo prihaja k njej, čeprav je bilo kljub svetlobi, ki je prihajala od svetiljke, zelo temno. Klarisa je razširila roki in vzkliknila:

— Oh, kdorkoli ste, ki prihajate v mojo ječo. — če je v vaših središčih le trohica sočutja, me osvobodite in me odpeljite na svetlo. Nagrajla vas bom in vam bom hvaležna, kakor je človek hvaležen svojemu dobrotniku. Dajte mi svobodo!

Sedaj ni mogel več Gianettino vzdržati.

— Klarisa — je vzkliknil Gianettino. — Moja ljubljena Klarisa, — jaz sem pri tebi!

Gianettino je planil, kakor da bi jo hotel osvoboditi, kakor da bi jo na svojih rokah hotel odnesti na krov. Gianettino je odhitel k njej, toda —

Gianettino se je opotekel in kriknil od bolečine — z glavo je treščil ob mrežo, ki je zapirala vhod h Klarisi.

Mreža je bila tako gosta, da je prodiral skozi njo samo zrak.

Klarisa je povesila glavo, ko pa je zaslišala glas svojega ljubljene, se je vzravala, zgrabila mrežo z obema rokama in ilhte približala svoj obraz hladnemu železju.

— Gianettino, ti si prišel? — je vzkliknila Klarisa s slabotnim glasom. — Naposled — naposled, — pogledaj, kaj so storili tvoji Klarisi! — Še nekaj dni v tej temnici in moja lepota bo za vedno izginila! Za njo pa bo izginilo tudi moje veselje za življenje.

— Oh, Gianettino, če bi te bila ubogala! Če bi bila ostala pri tebi! — Oh, zakaj sem bila

tako slepa, zakaj ti nisem verjela?

— Klarisa, ne govori več o tem, — reče Gianettino. — Kar se je zgodilo, se je zgodilo! — Ubožica moja, — to je strašno, srce mi ječi ob pogledu na tvojo nesrečo!

— Oh, Gianettino, ko bi ti mogel videti kaj so mi storili! — Okovali so me z železnim obročem. Prikovana sem kakor divja žival!

Porogljiv smeh jo je prekinil.

— Mar ti nisem obljubil nezlomljiv prstan? To je tvoj železni prstan, ki ti ga ne bodo sneli niti na zadnjo uro. Še na morišču ga boš nosila, ko pa te bodo položili v grob, ti bo ostal kot večni spomin na tvoje zvestega zaveznika Gregorja Orlova.

— Knez Orlov, bodite plemeniti! — je vzkliknila Lidija. — Nikar se ne posmehujte nesreči! Ne smejte se obupu! Če je ta uboga žena tudi kaj zakrivila, — spomnite se, kako težko ste jo kaznovali!

— Ah, lepa Lidija, ti si usmiljena? — je vprašal knez Orlov, objel mlado deklico in jo potegnil s seboj globlje v temno klet.

— To ti pristaja. Jaz ljubim žene, ki imajo dobro srce!

Lidija se namenoma ni branila njegovih sladkih besed. Gianettino ji je dal znamenje in Lidija ga je razumela, vedela je, kaj želi.

Orlov ji je šepetal v uho sladke besede in Lidija mu je ceto dovolila, da jo je pogladil po njenih temnih, lepih laseh. Med tem časom pa je Gianettino spregovoril s Klariso nekaj besed brez priči.

— Ljubljena, je zašepetal Gianettino in stopil čisto k železni mreži, ki ga je ločila od nje, — ljubljena, kneza Orlova sem namenoma naprosil, da bi me pripeljal semkaj, v tvojo temnico. Čeprav ti sedaj ne morem pomagati, ti vendar pravim: živel bom, ti pa lahko upaš, da te bom rešil!

— Upam? — je rekla Klarisa zamolklo. — Kaj naj bi upala? Gianettino, zame ni rešitve! Moja usoda in moja prihodnost bosta strašni!

— Ta ladja me bo odpeljala v Rusijo. Tam me bodo vrgli v je-

čo — vsi pa prav dobro vedo, kakšne so ruske ječe. Tam je hujše kakor v grobu! Potem pa bodo pričeli razpravo proti meni, ker ima Orlov v svojih rokah dokaz. Če bom tajila, mi torej ne bo prav nič koristilo. Pa tudi, če bi molčala, — kaj bi mi koristilo? Jaz sem rojena Romanovna in zato moram umreti!

— Ne, Klarisa, ti ne boš umrla, — tvoji sovražniki te ne bodo dobili v svoje pesti! — Jaz te bom osvobodil iz ruske temnice!

— Klarisa, poslušaj me! Knez Orlov bo dal meni in Lidiji ladjo, s katero se bova lahko vrnila v Benetke.

— V Benetkah pa bom ostal samo nekaj dni, potem pa se bom kot mornar vkrcal na ladjo, ki odhaja v Rusijo. — Ha, kako sem srečen, da razumem to obrt! V službo me bodo prav gotovo sprejeli in tako bom kot mornar stopil na ruska tla.

— Bom že zvedel, kje se nahajaš, potem pa — potem mi bo že Bog pomagal in me navdahnil z močjo in prekanostjo, da te bom ugrabil tisti Katarini.

— Če pa se mi to ne bo posrečilo, bom šel iz mesta v mesto, od vasi do vasi in bom dvignil ves narod. Govoril jim bom in jih vzpodbujal naj se upro proti tiranstvu in nasilju, naj se upro Katarini! Čeprav bi moral postati morilec tudi sam!

— Prej kakor bom zapustil Benetke, se bom izpovedal, da mi bo Bog oprostil vse moje dosedanje in bodoče grehe, — in jaz ti prisegam, ljubljena, da bo prej umrla carica Katarina ruska, kakor pa bodo tebe umorili!

— Kajneda, Klarisa, — je nadaljeval lepi, blede mladenič, — ali mi prisežeš, da se ne boš nikdar sama umorila?

na morišču in ti odsekali tvojo drago glavo!

— Gianettino, — ljubljeno moj, — hvala ti!

Klarisa je hotela poriniti roko skozi mrežo, da bi se ga vsaj z enim prstom dotaknila, — ubožica pa je potegnila roko nazaj, ker se je ob železju popraskala, — svojemu ljubljenu ni mogla stisniti roke v slovo, pa tudi dotakniti se ga ni mogla.

— Sedaj pa, moja edina Klarisa, naj te čuvajo Bog in vsi svetniki! Sedaj, ko veš, da ne bom miroval, da bom neprestano delal za tvojo svobodo, sedaj ne boš obupavala, kajne da ne, ljubljena, tedaj boš živela, živela, da boš za vedno moja?

— Oh, Gianettino, — ne govori dalje! — Preveč sreče v moji sedanji bedi — še znorela bom!

— Klarisa, tudi pred tem se moraš čuvati! — je nadaljeval lepi beneški gondolier. — V svoji strašni samoti ne smeš postati žrtev blaznosti! Naučil sem te tisto lepo, žalostno beneško pesem, ki napolnjuje dušo z ljubeznijo in s hrepenenjem.

— Kadar boš čutila, da se ti približuje obup, da se te je blaznost dotaknila s svojo mrzlo roko, sedi in zapri oči. Zapojevati ti bom dal pesem, te hrepenim po tvojih rdečih ustnicah! Klarisa, ljubljaj me v duhu!

— Zbogom, Klarisa, zbogom! — Če ne bom prišel k tebi, da bi te osvobodil iz tvoje temnice, vedi, da je tvoj Gianettino mrtev!

— Mrtev! — Oh, ne odhajaj od mene s to besedo na ustih! — Živi, Gianettino, živi zame! — Gianettino, ljubljene moj, Bog naj te blagoslovi!

V tem trenutku je prišel knez Orlov bliže.

— Dovolj je! — je rekel ad-

— Zahtevam, da mi to prisežeš, kajti prej ne bom odšel Klarisa, prisezi mi, da boš rajše prenesla vse, kakor pa, da bi si z lastno roko vzela življenje. Maršikateri, ki danes obupuje nad svojim življenjem, je jutri lahko najusrečnejši človek na svetu!

— Mnogo zahtevaš od mene, — odvrne zamolklo lepa rdečelasa grofica. Gianettino, meni ni lahko! S težkim srcem ti obljubljam, kar zahtevaš od mene! Ti hočeš, da bi živela — prav torej, živela bom!

— Hvala ti za to besedo, ki je zame vredna več kakor najslavesnejša prisega. Sedaj pa zbogom, ljubljena, zbogom! — Oh, nikdar se še zaljubljeni niso ločili s težjim srcem, kakor se ločiva sedaj midva! Midva pa bova pokazala, da nisva navadna človeka, da najina ljubezen ni navadna, vsakdanja, da znava junaško prenašati bedo in nesrečo!

— Klarisa, ne morem ti stisniti tvoje drage roke, ne morem te objeti! Zastoj hrepenim po vročih poljubih, zaman hrepenim po tvojih rdečih ustnicah! Klarisa, ljubljaj me v duhu!

— Zbogom, Klarisa, zbogom! — Če ne bom prišel k tebi, da bi te osvobodil iz tvoje temnice, vedi, da je tvoj Gianettino mrtev!

— Mrtev! — Oh, ne odhajaj od mene s to besedo na ustih! — Živi, Gianettino, živi zame! — Gianettino, ljubljene moj, Bog naj te blagoslovi!

V tem trenutku je prišel knez Orlov bliže.

— Dovolj je! — je rekel ad-

miral surovo. — Videl sem, kako si z jetnico šepetal, pa te nisem motil!

— Sedaj si najbrž tudi sam uvidel, da mi niti Bog ne bi mogel odpeljati te jetnice. Čeprav bi ladja tudi utonila, bi grofica morala ostati v svoji ječi.

Orlov je zaprl vrata, obrnil ključ in ga spravil v žep.

Gianettino je jel misliti, ne bi se vrgel na kneza Orlova in ga ubil, mu vzel ključ in resil Klariso.

Ta misel pa mu je prišla prepozno.

Ko se je Gianettino ozrl, je videl, da stojijo na vznožju stopnic štirje vojaki z nabitimi puškami. Če bi bil Gianettino samo dvignil roko, bi ga bili brez dvoma ustrelili.

— Mislim, da so ladjo že pripravili, — je rekel knez Orlov, ki je šel z Gianettino in Lidijo po ozkih stopnicah na krov. — Morje je mirno, zato greš lahko brez vseh skrbi na pot. — Gianettino, ti si Benečan, veter in burja te radi tega ne plašita.

— Ne, gospod admiral, mene boli samo, kadar vidim slabe ljudi, — valovom pa znam kljubovati!

Prispeli so na krov. Prvi krmar je javil knezu, da se ladja že nahaja na morju.

— Hej, kuhar! — zavpije knez Orlov. — Ali ste izvršili vsa moja povelja? Ali ste dali v ladjo dovolj hrane?

— Sem, gospod admiral! Vse sem storil, kakor ste mi ukazali!

— Vse?

— Vse!

— Tedaj ti želim srečno pot,

— reče knez Gregor Orlov in

ponudi gondolierju roko. — Po zdravi lepe Benetke in reči do žu, naj se ne jezi, ker sem ti odpeljal najlepšo Benetkano! — Povej starcu, da jo bomo v Rusiji mnogo bolj potrebovali. Tudi bomo prednji bomo namreč, da jo bomo odsekali glavo in jo postavili v špirit! Povejte to gospodu dožu!

Gianettino mu je hotel izročiti no odgovoriti, v zadnjem trenutku pa se je premislil.

V zadnjih hipih svojega življenja na admiralski ladji ni hotel pasti v nevarnost.

Stopil je k ograji in pogledal morje.

Gladina je bila mirna, nebo rdečkasto. Ni še padla trdna ma.

Poleg "Česme" je ležala ladja. V njej so se nahajali vojaki s hrano.

Gianettino se je zdelo, da se nahaja v ladji marsikaj, kar je med potjo prav gotovo potreboval.

— V ladji boš našel vse, kar boš potreboval, — reče knez Orlov. — Ko boš odprl tisti zaboj pri krmilu, boš našel nekaj steklenic najboljšega vina, kar imam na ladji.

— Mladenič, pij ga z lepoto, diho na moje zdravje! Vsaka kaplja vina naj te spomni na Katarino.

Gianettino ga je hitro pogledal s svojimi temnimi očmi.

— Knez Orlov, spomin na vas bo nikdar zginil! — reče Gianettino. — Tudi brez vašega spomina bi vas imel neprestano v mislih!

(Dalje prihodnjije)

Lucky za Vas

—Je Lahka Kaja!

LAHKA KAJA
PUŠČA
ČIST OKUS

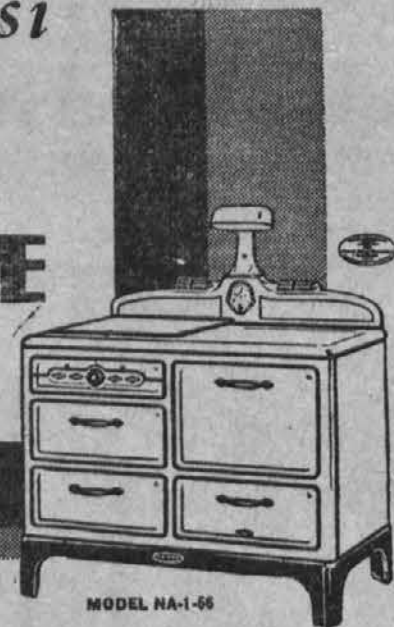
Čist okus — čisto grlo — kakšno veselje, ko se zjutraj prebudite! Hvaležni boste, da ste prejšnji večer izbrali lahko kajo — Luckies.

Luckies — lahka kaja

BOGATEGA, ZRELEGA DELA TOBAKA — "IT'S TOASTED"

Prihranite si

ČAS
DELO
DENAR
z
NORGE
Concentrator
PEČJO

MODEL NA-1-56

NORGE PEČI TAKO
POCENI KOT
\$59.50

● Silajni Concentrator grelec vam omogoči prihranitev pri plinu. Peč, ki je dobro izolirana z reflektorjem za vročino, prihrani do 35% na pečenju. Oglejte si to lepo peč, ki prihrani čas, delo in dolarje.

Popravljamo pralne stroje vseh izdelkov, radije in vse električne predmete.

KREMZAR & RENKO RADIO AND APPLIANCE CO.

6518 ST. CLAIR AVENUE

ODPRTO ZVEČER DO DEVETIH

Carl Kremzar in Frank Renko, lastnika